

ANMA CESARETİ

Akif EMRE, 7 Mayıs 2015

<https://www.yenisafak.com/yazarlar/akif-emre/anma-cesareti-37578>

Garip bir tecellidir; Mayıs "anma" mevsimi denilecek düzeyde bir veda ayı da. Ne çok isim bu ay hayata veda etti. İyi hatırlıyorum, 12 Eylül rejiminin üzerimize kâbus gibi çöktüğü günlerde adeta mesaj verircesine pek çok isim ebediyet yoluna çıkmıştı. Birer birer toprağa verilen isimlerin bir anda ne büyük boşluk bıraktıkları ancak onlar yolculuğa çıktuktan sonra hissediliyor. Doğrudan altında gölgelenmemiş olsak bile orda bir yerlerde bir çınarın var olduğunu bilmenin nasıl bir güven verdiğini, her bir dalından binlerin tutunduğu o ağaçlar toprağa uzandığında anlayabildik. Gölgesinde hiç oturmamıştık oysa; ama değil mi ki göğe uzanan dalları, serinlik veren yapraklarıyla ne çok yüreğe serinlik salıyordu... Kendi hallerinde tek başlarına direnen, varlıklarıyla cesaret ve umut olan isimler bu ay göçtü. Kimselerin meydana olmadığı dönemlerde varlık idrakleriyle bu toprağa ayak basma cesareti veren çınarların göçüşüydü...

Oysa hayatları bin bir meşakkate direnen, dışlanmaya karşı bu memlekette ev sahibi olmanın idrakiyle, sabır ve meşakkatle yükselmiş kale burçlarıydı.

O tuhaf zamanlar geride kaldı. Artık yeni ve daha garip zamanlardayız. O isimlerle yan yana görünmek, o isimlerin yer aldığı bir hatıra aktarmak, adeta onların bulunduğu bir fotoğraf karesinde boy göstermek artık aynı anlama gelmiyor. Daha görkemli salonlarda, daha medyatik ortamlarda, daha güçlü siyasal temsiliyet düzleminde bol söylevleri olan anma programları yapıyoruz.

Ne onların çelik iradeli mücadelelerinden ne uzlaşmaz muhalefetlerinden ne öfkelerinden bir hatırlatma var anmalarımızda. Geride bıraktıkları eserlerdeki diriltici soluktan ne bir nefes ne zalime karşı dik duruşun ışıltılı alınlardan bir iz var konuşmacı yüzlerinde.

Aslında seremonilerimizde ne ulu çınarın gölgesine ne de muştunun bereketli sofrasına bir davetin olmaması zamanın "yükselen değerleri"nden bağımsız değil. Her değer gibi bu hatırlanışlar da görünürlüğüümüz, medyatik ve politik itibarımız için vesile kılınır oldu. Birikmiş tecrübeyi, her bir çilenin kırışık izlerini, çehrelerin tevazu yüklü bilgeliğini devşirmek yerine, son derece profesyonel ilişkilerin, organizasyonların etkinliğine dönüşüyor.

Kendimizi anlatıyoruz daha çok... "Ben" ile başlayan cümleler kurmaktan çınarın dallarına ulaşamıyoruz; gölgesinden serinlik esintisi yerine benlik ikliminden esen bir sam yeli kasıp kavuruyor adeta.

Artık o isimleri yad edebiliriz. Muhtevası, mesajı boşaltılmış bir kitabın kapak yazısını vitrine koyar gibi...

En muhalif isimlere sahip çıkmak, en muhafazakâr statümüzü takviye eder hale gelmişse devraldığımız bir mirastan söz edilemez!

En uzlaşmaz kavgaların, karanlığa karşı öfkenin sahiplerini popüler kültür malzemesi yapan bir sahipleniş, gerçekte ruhu boşaltılmış bir heykelle resim çektirmekten başka bir şey değil.

Oysa yeniden okumanın, anlamanın, anlamlandırmanın, anısı kadar mesajını sahiplenmenin vesilesi olmalı anmalar. Ya övgülere gark edip medyatik totemleştiriyor yahut içeriğini boşaltıp anlamsız bir bedene çeviriyorsak kendi mirasımızı kendi elimizle yok ediyoruz demektir.

Bu aylarda bol miktarda yapılacak törenleri, anmaları anlamsızlaştıran içeriklere dair zihnime hücum eden çağrışımlar...